

[Christophersen.]

øvrigt i den forbindelse til, at venstre jo også havde stemt for en række udgiftkrævende forslag. Jeg vil godt gentage, hvad jeg sagde i mit første indlæg, at vi da ikke vil afvise, at der kan være områder, hvor det kan være fornuftigt at stimulere beskæftigelsen over de offentlige budgetter. Det var jo en af årsagerne til, at venstre-regeringen fremlagde et finanslovsforslag, som klart ville føre til et underskud på statsbudgettet, og det var også baggrunden for en række af de initiativer, den tidligere regering tog allerede i efteråret 1974.

Men det, som bekymrer os, og det, som vi mener er det indskrænkede i regeringens økonomiske politik, er, at man stort set mener, at denne vej er den eneste, det er muligt at betræde. Den filosofi kan vi af flere grunde ikke dele.

For det første er der den klare ulempe alene ved at stimulere beskæftigelsen over stigende offentlige udgifter, at der jo på et eller andet tidspunkt kommer en regning i form af et voksende skatte- og afgiftstryk, og det ved vi alle sammen har en negativ indflydelse på produktion og på arbejdsløst.

For det andet er der jo den åbenbare svaghed, at man på den måde først og fremmest stimulerer det hjemlige forbrug, de investeringer, der finder sted i de udprægede hjemmemarkedserhverv, og det er ikke først og fremmest det, vi har brug for. Vi har først og fremmest brug for at stimulere investeringerne og produktionen i de eksportorienterede dele af erhvervslivet.

Det er af disse to grunde, vi understreger, at den handlefrihed, man har på de offentlige udgifters område, er meget begrænset, og det er derfor, vi advarer regeringen mod at hælde sit hoved til den tankegang, at man ved blot at stable den ene tilskudsordning og den ene støtteordning oven på den anden løser beskæftigelsesproblemet. Hvis man virkelig skulle gøre sig håb om hurtigt at nedbringe ledigheden, så havde den løsning, den nuværende regerings forgænger anviste, været den rigtige.

Økonomiministeren havde den tankegang, at hvis man nu havde gennemført venstres helhedsplan, så havde der måske været en teoretisk mulighed for, at man forbedrede konkurrenceevnen, men til gengæld var der opstået megen uro. Ja men det, jeg

sagde i mit indlæg, var jo, at det, der var det beklagelige, var, at socialdemokratiet ikke delte den opfattelse, vi havde. Det er klart, at hvis et stort flertal i folketinget havde erkendt, at det var den rigtige vej, ja, så tror jeg ikke bare muligheden for en omkostningsforbedring havde været teoretisk, men så tror jeg også, den rent praktisk havde fundet sted, og så tror jeg, at befolkningen havde accepteret den.

Men nu fik vi altså en anden løsning på overenskomstsituationen, og som jeg sagde i første omgang, så skabte den selvfølgelig ro i den forstand, at så var situationen afklaret, og man havde undgået en konflikt. Jeg takker hr. Auken for hans litterære vejledning. Jeg har nu gjort mig den ulejlighed at læse vismændenes redegørelse. Jeg mener nemlig i modsætning til en af hr. Aukens partifæller, at de nok af og til kan være værd at lytte til, og at man derfor også godt kan opretholde institutionen. Jeg forstår samtidig på det økonomiske råds formandskab, at det ledighedsproblem, vi altså står med, er af meget langvarig karakter. Så er det, jeg må sige til mig selv: ja men så må det jo være, fordi man ikke i fuldt omfang har anvendt de nødvendige midler. Det er på den baggrund, jeg og mit parti stadig henviser til, at en omkostningsdæmpende politik bør være noget centralt i den økonomiske politik, som skal føres i øjeblikket.

Jeg tror ikke, jeg har mange bemærkninger yderligere. Vi kan jo senere ved tillægsbevillingslovsforslagets tredje behandling få lejlighed til at tage et overblik over den statsfinansielle situation. Jeg er ikke ganske enig med økonomiministeren i hans vurdering af forskellen mellem venstres og regeringens udgiftspolitiske syn, men jeg tror, vi skal afvente de oplysninger, vi nu også snart får om finansudsigterne for 1976-77, inden vi fordyber os yderligere i dette spørgsmål.

Så skal jeg blot om det dagsordensforslag, der er stillet af hr. Knud Jespersen, sige, at det puritanske standpunkt, hr. Auken her indtog, hvor han mente, at det ikke var ved den slags aktioner, man fremmede beskæftigelsen, jo er et udtryk for, at erkendelsen breder sig her i folketingssalen. Jeg tvivler på, om hr. Auken havde samme standpunkt for 6 måneder siden, men lad det nu være. Vi har i hvert fald stadig det standpunkt, at det ikke er ved aktioner af den her art, og